Написав Артемук Мирослава
Субота, 01 лютого 2025, 23:39

Буває,серце,на шматочки ріжуть
Неначе скальпель лікарів слова,
Як грім,який зненацька розбив тишу,
Так й нас від слів тих огортає жах.

Буває,лікарі виносять вирок...
Або ж,виносять,свій страшний вердикт,
Закопуючи нас живих в могилу,
Ще й зверху покладуть тяжкий граніт.

З під ніг в ту мить тікає в нас опора,
І розум наш у паніці кипить.
Нічого нас не може заспокоїть,
І все єство немов в вогні горить.

І довіряти Богу дуже складно,
В такий тяжкий і не простий момент,
Але зробити це насправді варто...
Навіть тоді,коли розбиті вщент.

Нам дуже тяжко,Богу довіряти
З закритими очима на краю.
Бо хочеться все в власні руки взяти
І вийти переможцем у бою.

В хвилини стрАху ми не контролюєм
Не тільки лиш обставини....-свій стан.
Тим паче,коли вуха наші чують
Страшний діагноз,який ставлять нам.

Та лікарі- це також,просто люди,
Й над ними є на небесах Господь,
Він краще знає,що із нами буде,
Тож коли страшно- до Христа приходь.

І перш за все питай про Його волю,
Й не думай,що тебе Він покарав...
Через хворобу,часто Він говорить,
І хоче ,щоб Його ти відшукав.

Він може уздоровити,зцілити,
Ну а можливо,хоче провести
Через хворобу,щоб комусь явити
Свою могутність й владу у житті.

Щоб потім,на Христа не ображатись,

Одразу Його наміри питай,
Бо коли будеш Його волю знати,
Не зможе серцем володіти жаль.

Тож,коли душу на шматочки ріжуть
Неначе скальпель лікарів слова,
Ти запитай у Бога Його плани,
І хоч це тяжко,все ж ,ти довіряй.

І в час тривоги спокій дух відчує...
Бо знаєш ти,що Бог все контролює...
Амінь.
31.01.2025р.
Артемук Мирослава